

Kiss Benedek

Isten szőlője

Szőlővel álmodom éjjelente.
Uram, ez csak Tőled lehet.
Így szeret,
aki szeret.

Te nem vagy ott, csak a fák,
a tőkék.
Mindig rakottak,
bár
megraboltak.

Lehet, hogy nem is enyém,
de hagytak rajta fűrtöt.
Megcsócsált fűrtők
mustjában fürdők.

És olyan édes, s az egész életet
visszaadja.
Míntha kibomlik újból
a barka.

S olyan is van, hogy a must elcsorog.
Olyankor enyém a szőlő.
És boldogtalan vagyok.

Járom a határt,
mezsgyéken járok, s ámulok.
Téged nem látlak.
Maradj is
szent titok.

Ha majd végső stációm után is
szőlőkaró magaslik,
hiszem-Istenem,
eljutok addig a partig,
ahol a legszebb szőlővessző
hajlik.

Vén golyhók

(Határ Győző után)

Nincs háború, hát
tobzódunk az öregkori lírában.
Mennyi a vén golyhó,
s egy sem hisz magában.

Vén golyhó lassan kukákra szorul.
Ezért volt, hát ezért volt hajdan minden?
A világúrt vallatja, s válaszul
föltör benne a nagyságos nincsen.

Filozófiák? Egzámének?
A csont revesül, lába mit sem ér.
Hát ezért nyúzódnak a földiek?
S míg műfoga közt kibukik a vér,

vén golyhó lapítva elterül.
Megpróbált ő élni emberül,
de életébe mindig beleköptek.
Versek, szerelmek? Konyec.

Soha többet!

Az öreg Mikes felfortyan

Nyugati felhőket tükröztet a tenger,
jaj, nyugati felhők a homlokomon.
Egyedül maradtam. Nem kell a béke,
vége lesz úgyis, csakhamar vége,
s meglelem végre az otthonom.

Megcsaltak minket és mi is magunkat.
Hiába történt mindaz, mi történt?
Mi marad belőlünk? Pár kuruc nóta,
s hogy átcsaptunk néha a Lajtán túlra,
s hogy jöttünk, menekültünk ide önként?

Ó, hajdan bár a szultán ellen...
s nem kísértenének nyugati felhők!
Biz a Nagyságos tudhatta volna,
hogy az ebekkel ebül lesz dolga,
s dolgunk: a vérvesztes Pannónia sorsa,
mint sokszor: harc előtt régen eldőlt.

Hogy a franczúz segítsen minket?
Hisz barbárnak tartanak kezdetek óta.
S a császár nem király, labanc az végig.
Hallga csak! Harsog a tárogató az égig,
s az Alföldön álmomban csak szól a kuruc nóta!

Míg nyílik a szám

Nem hagylak el,
életem,
élet,
míg nyílik a szám,
dicsérem a Földet,
a Földet és annak ostoba és bölcs
lakóit,
ostobák a bölcsök között is
jó itt.

Szép a virradat és szép
az alkony,
jó, ha szélben pirul az arcom,
akár a gyümölcsök,
cél sem tudva,
s ha lehetne,
megszületnék
újra.

Pedig a gázság
s az igazság
libikókája igencsak billeg,
ma jót eszünk és bízunk,
holnap gyász eszi
szívünket,

szúrnak a percek túlevelei,
de hálát adok minden napért,
s ha jön az az óra,
sajnálkozni fogok bizony,
hogyan létem burkába
csak ennyi fért.